

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłať,
Strowja ce
Swójbny statok,
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócny
Napoj mócný
Lubosc ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar měrný
Čerstwosc da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłať
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebies mana
Njeh cí khmana
Žiwnosc je,
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew ćel F.

Čerbške njedželske łopjeno

W Budyschinje

8. ģapřeje 1934

Bauzen

Njedžela Quasimodogeniti.

1. list na Korinthiřich 15, 55—57.

Sćhto rěka tole zuse mjeno: Quasi modo geniti? To rě-
ta: kaž s noweho narodženi. Sawěrnje, rjeńšće mjeno nje-
mohła njedžela po jutrah měcz. Hdnyž řo řrudžena a řawut-
lena wutroba pšchedobudže k wulkej jutrownej radořci: Je-
suř, moja nadžija a mój Sbožnik, tón je žiwý! njeje tajka
wutroba woprawdže kaž s noweho narodžena? Njeřkny nětk,
kaž Pětr praji, po Božej wulkej řmilnořci řnowa porodženi
na žiwu nadžiju pšes to horjesticze řesom řhryřta wot
morwých? Njeřacžuwamy nowu radořc na žiwjenju, hdnyž
wěmy, řo njewořmjemy w řmjerczi ģubjeneho řónza, ale řme-
jemy pšes řhryřtuřa njeřachodne a njeřmasane a njeřwiad-
ne herbřtowo, kotrež je nam řřhowane w njeřjeřach? řeho
dobnyče je nařche dobnyče. řdže je, hela, twoje dobnyče?
Bořu budž džak, kiž nam to dobnyče dawa pšes nařcheho
Řnjeřa řesom řhryřta. Nam! Sćtóż tuto „nam“ prajič
njemóže, w tym njeje řiřčće k jutram dořćkło. řdnyž jutry
njeřku twój řwjedžeń horjesticza, řy řhudobny čřlowjeť. Wě-
ra je we wřčem najwjeřšće řamoženje čřlowjeťa. Sćtóż na
wójnu čřehnje, dnyřbi do dobnyča wěricž, řewak je řiřom do
předka řbity. řbity pak řy řyle wěřčće, hdnyž džesč řwojemu
najwjeřšćemu njeřpšeczelej nariřecziwo a nimařč wěry.
Twój najwjeřšći njeřpšeczeľ pak je řmjercž. Pšed tu-
teho njeřpšeczeľa řtaji nař dženkniřće Bože řłowo: poķaže
nam tuteho njeřpšeczeľa w řylej jeho mořy, řo ju njeřnyřny
pšelohko wo nim myřlili, poķaže jeho pak teř pšes řhryř-
tuřa řesuřa a pšewinjeneho k nařřimaj nořomaj. řhu-
nje nař ředžbných čřini na to, řo ma řmjercž
řahadko, dawa pak teř řrařny trořćt: řmjercž je řwoje
řahadko řhubika. řdnyž

čžesč řo toho trořćtowacz, dnyřbiř najpředny řebi wottra-
řchenje bliřko řicž dacz.

řladaj řo: řsmjercž ma řahadko! řna-
jeřč řahadko řmjercze? řy dnyř měniřč w řwojej řamo-
mudrořci: řsmjercž je pširodne řnicženje čřlowjeťa. řař
rořřlina řrořčće a řařo řańdže, tak je s čřlowjeťom teř. řdnyž
řo mnu ke řónzej dže, je wřćitko nimo. řehodla řebi řanyč
čžeřčich myřłow njeřčiniřu. řak wjele je tym, kiž řo s řařki-
mi myřłemi řjeřaja. řože piřmo, řłowo nam wumřecze
tak lohke njeřčini, ale nař napomina, řo byčny ř čřařom řy-
řu wulku řhutnořc řmjercze wopominali, pšetow řahadko
řmjercze je řreč. řlaj, tam leži na řwojim řhoro-
łožu řhory, blědy čřlowjeť w řwojich najlěpřich lěťach, nje-
řahojna řhorobna je jeho řajaka. ř tón muž wě, s čžeho ma
řwoju řhorořc, ach, wón jo derje wě. řjepóřčziwo a njeřodne
je jeho žiwjenje byľo; řempl Boži, řwoje čřělo je řtařł a
dawno řiřom čřuje w řwojich řtawach: řahadko řmjercze je
řreč. ř wón řrořumi teř, řćtož Bože řłowo pšřiřtaji: „řeho
řrečča mój je řakoń.“ řswjaty řakoń Boži je řazpěwał, mě-
njo, řo řmě wěčřne njeřpowalne pšřiřkařnje pőřčziwořčće řjes
řřłořřtania pšestupicž. řnětk widži, ach pšchepőřdže, řo runje
tamny řwjaty řakoń, na kotrymž je řřchidžik, je řrečej mój
daľ, jeho mořicž. řaj, doķeľ mamy Boži řakoń, řehodla
dnyřbi řreč pšestupjerja mořicž: řrečča mój je řakoń. řeho-
dla, kiž měniřč, řo wužiwařč řwoje žiwjenje, daj řo wottra-
řćicž: řmjercž ma řahadko, s kotrymž s mořy wěčřneho řako-
nja pšekłoje čřělo a duřchu řrečřnika. řle řy-li řnano řebi
wěřny, řo njeřacžujeřč čřěłneho řahadka, doķeľ njeřny čřěłnje
řrečřik, řehdy řebi tola daj prajič: řahadko řmjercze řakłoje
teř do wutroby a to, hdnyž nimařč řřchecziřansřćich pőřčini-
řow wěry, lubořčće a nadžije. — řy njewěriřč do žiweho
Bořa, kiž řnježi řnadny a mudry nad tebi — wřćak řy jeho
njetřjeřařče, řaž doľho řtrowy řěřče. řnětk pak, hdnyž řy

thory a stejich pšched ſmjerczu, hdže namakaſch troſchta, hdž njeweriſch do Božeho pomoznika? Glaj, taſ ſhórczi hrěch twojeje njewery tebi wumrjecze. So njeweriſch, taž kſcheczi- jenjo wěrja, to je žahadło ſmjercze. Sčtóz pať do Boha njeweri, tón jeho tež njelubuje. Ty lubujeſch wjele bóle ſa- chodne wězy ſwěta. Sažſcho abo poſdžiſcho dyrbiſch pať tola wot teho wſcheho ſo dželicz a njemóžeſch nicžo ſobu wſacz, ſčtož by tebi wěcznje woſtało. Nětko ſhoniſch, ach, ſažo pšche- poſdže, ſo Boha njelubowacz je tež hrěch. Tutón hrěch je nětk žahadło ſmjercze w twojej wutrobje. A kať ſteji ſtóncz- nje ſ twojej nadžiju? Ty nadžiju jenož na tuto žiwjenje ſtajeſch a ſčto nětk, hdž pytnjeſch na tónzu, ſo beſche žiwjenje tola ſtóržbna a žaložna wěz, ſo njeje nadžije dopjelniſo, ko- trež na njo kladjeſche? Njepſchindže tebi ſtóncznje myſl: Hdž nětk tola by po ſmjerczi žiwjenje bylo a ſudjenje a ſaplacjenje? Tehdy pſchindže bojocž ſmjercze na tebe. Troſchta njemějeſch, ſo ſu hrěchi tebi wodate. Wěcznoſcz, kotraž ſteji wěrjemu tať jažna a ſbóžna pšched woczomaj, leži bjestroſchtna, czemna a ſtóržna pšched tobu. Nětko ſho- niſch a pytnjeſch, ſo be žiwjenje bjes Boha wulki hrěch a tu- tón hrěch porčeži tebi wumrjecze, je žahadło ſmjercze w two- jej wutrobje. — Tuž daj ſo wottraſchicz. Esmjercz ma ža- hadło, ſ kotrymž wě trjedicz tych, kiž mējachu ju ſa ſměch. Chzeſch-li ſmjerczi žahadło wſacz, tať, ſo móžeſch ſtroſchtnje na nju czakacz, dyrbiſch najprjedn hrěch wotbycz a wěſty bycz, ſo njemóže cze žadny hrěch wjažy wobſtoržecz pšched Bohom. Ale tutón troſcht dawa Bože ſłowo jenož tym, kiž wěrja do Jeſom Khrjſta, naſcheho wujednarja a wumóžnika. A tym, kiž do njeho wěrja, praju nětk:

Budž ſtroſchtny: Esmjercz je žahadło ſhubika. Wona je jo ſhubika ſa wſchitkich, kiž ſu žiwi ſ Jeſuſom, kiž wumru ſ Jeſuſom a w nim ſo nadžijeja horje- ſtacza. Dokelž beſche žahadło ſmjercze hrěch, tehodla dyrbie- ſche Sbožnik ſwěta hrěch na ſo wſacz. „Bóh je teho, kotryž wot žaneho hrěcha nicžo njewjedzeſche, ſa naſ k hrěchej ſcz- niť“, praji Bože ſłowo. To je to wulke modlenja doſtojne potajniſtowo kſchiza Khrjſtuſoweho, ſo ſo woprue ſwjatny ſa hrěſchnikow a ſo ſo Bóh ſjedna ſ nami pšches tutón wopor ſwojeho Eſyna. Tehodla czahnu poſli Khrjſtuſowi do ſwěta a proſcha a napominaja: Dajcze ſo ſ Bohom ſjednacž. Kotsiž powjeſcz wo kſchizowanym a ſtanjenym Sbožniku ho- rje woſmu a ſtaja na nju ſwoju nadžiju, czi ſbóžne naſhonje- nje czinja, ſo je hrěcha móz na nich ſkamana, ſkamana pšches wſchſchu móz, pšches móz h n a d y Božeje. Khrjſtuſa dla praji Knjes kóždemu, kiž pyta jeho hnadu: Twój hrěch je te- bi wodaty. Kaž wulki by tež byl, hnada je hiſchcze wjeſcha. „Krej Jeſom Khrjſta, jeho Eſyna, wuczijeſci naſ wot wſchit- teho hrěcha“. Tažama hnada pať, kiž nam tať žyle wodawa, ſacžehnje nětk tež jaťo ſwjata móz do twojeje wutrobny, ſtaji tebe na pucz žiwjenja a praji: „Dži a njehrěſch dale wjažy.“ Bóh dawa móznje to, ſo hrěſchniť chze, a to, ſo czini, po tym dobrnym ſpodobanju. Niž nadobo dobudze hrěſchniť na hrěchu, ale wón tola dobudze ſaž a ſaž. Tať wojuje kſcheczi- jan to dobre wojowanje wery a hdž ſmjertna hodžina ſo bliži, wě, ſo njewopuſchczi jeho hnada, kotraž je jemu wodala a we wojowanju poſhlniła. Eſo ſpuſchczujo na Božu hnadu wi- dži hižom pſchichodne kraſne dobcze a tať dže ſtroſchtnje k wumrjeczu. Bojocž je pſchewinjena wot najſbóžniſcheje na- džije. Haj, Khrjſtuſowe dobcze bu naſche dobcze. To je wón ſam ſ najwěſcziſchimi ſłowami wobkuczil. „Ja ſym ži- wy a wy budjecze tež žiwi.“ „Ja ſym to horjeſtawanje a to žiwjenje. Sčtóz do mnje wəri, budže žiwy, hačž runje wu-

mrje“. „Ja du tam, wam to měſto pſchihotowacz; hdžeſch ja ſym, tam dyrbi tež mój ſlužomniť bycz.“ Na taťke wěſte ſlubjenja móžeſch ſtroſchtnje ſmjerczi napſchecziwo hič. Wona je ſa tebe ſwoje žahadło ſhubika, dyrbi tebi ſ durjemt bycz k wſchemu, ſbóžnemu, wěrnemu žiwjenju. Žiwa ſłowa człowjeſtwa, powyſcheny Sbožnik ſwěta knježi a dowjedze ſwoje kraleſtowo k ſlubjenemu tónzej. „Boſledni njepſche- czel, kiž k nicžomu ſczinjeny budže, je ſmjercz.“ Hdž tam- ny wulki džen pſchindže, hdžež Khrjſtuſ dołonia ſwoje kra- leſtowo, ſo by ſwojemu Wótzej wujednany ſwět pšched wobli- czo ſtajiť, ſteja wonkach wſchitzy, kiž ſo njeſku w Khrjſtuſu wobnowicz dali, wonkach we wěcznej ſmjerczi — ale nutſtach w nowym ſwěcze budža wſchitzy žiwi, kiž ſu ſami Khrjſtu- ſowi a ſmjercz wjažy njebudže. Kiž by ſ Khrjſtuſom k no- wemu žiwjenju ſtanyť, na tebi žahadło ſmjercze žaneje mo- žy nima, na tebi je hela dobcze ſhubika. Khrjſtuſ je twoje žiwjenje a wumrjecze je twoje dobcze. O tuž budž pšchezo bóle ſ Khrjſtuſom a w nim žiwy. Wón je dobcz, ſo by to ſ wſchitkimi wumóženymi mohł wyſkacz: Bohu budž džať, kiž nam to dobcze je dať. Hamjeň.

Dži do ſchule.

Duſchnych džeczi wjekele
To je: khodžicz do ſchule;
Schula je ta wutnjeńja,
Kotruž Bóh tať lubo ma.

Žana rjana rōžicžka
Njeje mi tať luboſna,
Jaťo džeczo kēdžblime,
Kiž ſo w ſchuli prózuje.

Tajkim džeczom ſwutliwym,
Peknym, czistym, poſlušnym
Dobri budža jandželjo,
Starſchi a tež wuczerjo.

Tajkim džeczom na ſwěczi
Bóh wſcho dobre wobradži;
Tajke džeczi Bóh! by Knjes
Něhdy bjerje do njebež.

Džeczaze hrōncžka.

Bóh ſkyschi, widži wſcho,
Duž njeķmēm czinicž ſteho,
Ja hewat woſtacz njemohło
Dže lube džeczo jeho.

Sčtóz ſ Bohom ſpoczina a ſ Bohom pſcheſtawa,
Najrjeńſchi pucz ma žiwjenja.

Do Boha wěr, měj k njemu nadžiju
A lubuj jeho ſ wutrobu.

Eſym tež mlode, maľuſchke,
Bohu chzu bycz poſlušne!

Ach luby Božo, proſchu cze,
Njech bywam džeczo pobožne,
A njechať ja pať poſlušacz,
To chzyl mje radſcho wotſal wſacz.
Haj ſ czažom wſmi mje k njebežkam
A tym lubym ſwjatym jandželam!

Š wjednitom.

W Berchtesgadenu to bě. Tam maja Bethelste šmilne kotry dom, w kotrymž sa čaž dowolenzy abo po chorosczi namakaja pscheyntf a wofschewjenje. Tak tam tež nětk sažo ně-
 lotre běchu. Tež šlawny general posawnistow farat Kuhlo — abo kaž jemu tež rěkaja: nan Kuhlo — tam pscheynwasche. Tutón džěšče se kotrami ras horje tam, hdžež ma kanzler Adolf Hitler šwój dom w Obersalzbergu. Kanzlerowa kotra jich pscheczelnje witašče. Šdobom jim šdželi, so nasajtra je-
 je bratr pschindže, so pať je štajnje pschi pschihadže špróžny a pschenapinany.

Wopytowarjo nočnychu molicz a woteńdžechu sažo.

Šo někotrych dnjach sawoša kanzlerowa kotra telefonizy Bethelste kotry. Praji jim, so bychu horje pschisšče a jeje bratra š někotrymi kěrlušchemi šwježelike; tutón by šo wěšče jara šwježelik.

Kad činjachu kotry — š. Kuhlo bě sažo wotjět — po tutym pscheproschenju. Horje dozpiwšchi, šaspěwachu w šahro-
 dže štejo kěrlušče. Kanzler tež hnydom pschindže, powita je a pscheprošy je do domu. To bě kotram wěšo wulka radošč. Běchu tola tak hižo tak hnutě š jednorym a milym waschnjom, š kotrymž kanzler š nimi wobkhadžesche.

Sastupichu do domu. Šso džiwajo widžachu tam na ščěnje wišajo wobrašy Friedricha Wulkeho, Luthera a Bismarcka. Hitler rjekny: „To šu čzi ššo najwjetšchi mužojo, kotrychž je Bóh němškemu ludej darik. Wot Friedricha Wulkeho šym ja šhróbsčž nawuknył a wot Bismarcka wuštojnoščž štatneho wjedništwa. Najwjetšchi mjes nimi je dr. Marczin Luther; pschetož wón je šjednocenje němškich narodow hašle šmóžnik š tym, so jim š pscheloženjom Biblije do němškeje rěče da šhromadnu rěčž. Šako šlyšach, so Bismarck kóžde ranje Bibliški Pucznik Bratrowskeje gmejny čzi-
 tašče, čzinju ja to tež. Ša móžu Wam wobkružicz, so bu mi pschi wšchěch wážnych roščudženjach pucznikowe šłowo Bratrowskeje gmejny wážne!“

Šena se kotrow njemóžesche hinať hacž šo woprašecž: „Anjes kanzler! Šdže šem bjerjecze šmužitoscž sa wulke pschetworjenja w žykej Němškej?“

Tu wuczahny kanzler se šwojeho šaka Nowy Testament Dra. Marczina Luthera, na kotrymž bě widjecž, so bu husto trjebany, a rjekny šhutny: „Š B o ž e h o š k o w a!“ —

Tole šteji w Kasselskim njedželskim šopjenu a w njedžel-
 niku „Nachbar“. To dyrbjala kóžda nowina wosjewicz. Čžehodla? Šo by kóždy po tutym pucžu sa wjednitom šchoť! To je tón pucž, po kotrymž samóže žyly lud dóńcz š nowemu, wěrnemu žiwjenju, š nowemu wěrnemu šbožu! Šo tutym pucžu dužy sa wjednitom je lud dužy po „jutrownym pucžu“ — štawa lud š nowemu wěrnemu žiwjenju a tak š nowemu wěrnemu šbožu.

Tole je tak prawje došłowo š jutrownemu šwjedzenjej lěta 1934 a šłowo sa tutu njedželu Młodnyh Šutrow. Dženka mamy šo wšchizy pruhowacz, hacž džemy jutřni, młodži we šylnej jutřnej wěrje dale do lěta a do žiwjenja abo hacž bě-
 chu Šutry tutoho wulžy roščudneho lěta 1934. podarmo sa naš.

„Herrnhuter Losungen“ je Herrnhutški — wěšo němški — Bibliški pucznik, po kotrymž je našy šerbški škoženy. Šo-
 tajkim je sa kóždeho Šserba lóžko, š kanzlerom dužy po tutym pucžu byčž. Šchtož jón hišče nima, jón pola šwojeho ša-
 rarja doštanje. Wosťanje jich tola pschezo wjazy a wjazy tu-
 tnyh knižkow ležo.

Adolf Hitler a Bismarck, wobaj wjednitaj šwědciztaj psched žylym ludom w tutym roščudnym čžachu wo tym, hdže šórko šmužitoscže a šylnosče sa roščudne škutki: w Bóžim šłowje. Šóńdže lud sa nimaj š tutej študni? —

Pschi rowje.

We Westfalskej je — wošebje na wšach — waschnjo, šo šu noscherjo w bělych rukajach. Tute čžiznu woni, kaščež do rowa puščeziwšchi, do rowa. — Praja, šo šo to hygieny dla štawa, t. r. šo je to naprawa štrowoty. Še to prawe a je to jeniczke wušožowanje tutoho waschnja?

Tu we Łužicy je tu a tam — njewěny hacž wšchudjom — tak, šo maja młodži noscherjo, hdny młodeho hólza abo młodu hólzu š rowu nježu, šeleny richelk pschityknjeny. Tu-
 tón čžiznu, čželo do rowa puščeziwšchi, tež do rowa. Runje tak puščezja młode hólzy šelenu pletwu, kotruž běchu doma na kaščež položike, pschi pschewodženju pať š boka kaščežja nježke, ja kaščežom do rowa.

Tu njetřebamy drje sa wošebitym wušožowanjom py-
 tacž. Čžezja wošnamjenicz šwoju luboščž, šdobom šwoju ju-
 trownu nadžiju pschi dželenju pschi rowje. —

We Wječornej Pruskej namakajš to waschnjo, šo kaščež dele puščeziwšchi, nad rowom šij rošlamaja a do rowa čžiznu. Š tutym šijom bu row měrjeny. Ale tole njedo-
 šaha, waschnjo dowujajnicž. Šchto je pschi tutym waschnju — a tež pschi druhich — šchescžijanske, šchto pošanske, šchto pschiwěra?

Šyrkej a štat.

Pschikladne. Mižionška šhromadžišna w měščje Neu-
 ruppin je něšchto wobšamka, šchtož je wulžy šwježelaze a pschikladne, šo by něšchto jara dobre bylo, nětk, hdny šo šberka ja jednory wobjed — Eintopfgericht — wjazy nješběra, tutu šberku jako dobrowólnu sa mižionstwo wobkhowacz, doniž šnadž šo tuta šberka sažo po dotalnym waschnju nješběra. Šo šo hnydom na to šwjasachu.

Šnutštowne mižionstwo pschindže bórny do wošadow, do domow — po dary lubošče. Tuž čžył šebi kóždy pschezo hi-
 žo pschihotowacz dar, š kotrymž čžze podpjeracz tuto dželo evangelškeho šchescžijanstwa, kotrež je telko lět a lětdžekat-
 low hižo škutkowało sa dobre jenotliweho kaž žylyho luda. Našy dar budž dar lubošče niz jeno ale tež dar džaka, š ko-
 trymž tutomu lubemu pomocnikoj šwój džak wopořajemy sa wšcho, šchtož je čžinil sa tnyh, kiž běchu w tajkej a hinajškej nušy.

Wšchelate š blisťa a šalofa.

W Kamjenzu wuhotowachu lětka wošebitu wušťajenzu pod mjenom „Mütterausstellung“. To wěšo njebě wušťaje-
 nje macžerjow, šnadž šo bychu te, kiž mějachu wjele džěcži, myto došťale, abo tež te, kiž štrowe džěcži wufubłachu. To bě wušťajenzu macžerjow sa macžerje, a niz jeno sa macžerje, ně, sa žyly šwójbu, sa žyly lud. Šeje prawe mjeno bě tež: „Mutterdienstausstellung des Christlichen Frauendienstes in Kamenz“. „Šchescžijanskih žónškich šlužba“, to džě je tón nowy wulki nadawť, kotryž maja nětk wšchě žónške kóždeje wošady sa šwoju wošadu a šwojich wošadnyh, šdobom pať

tež sa hwoju zyrkej a sa hwoj lud. A kajka „klužba“ chynsche tež jich wustajeńza hycž. Wona chynsche pomhačž žónstemu, maczerjam wožadow nascheho kraja. Wona chynsche poľasacž a rosjańnicž, kať hu haľke hwoje žyľe žiwjenje: wschědny džen a hwojaty džen, starość a wjekele, mandželstwo a nježenje-ność, maczerstwo a žiwjenje hjes džěcži, kopjenje džěła a po-brachowanje džěła, wuspěch a schłodowanje, strowość a cho-rosčž, lubośćje bohatstwo a lubośćje khudobu, rjaność a czěł-ne brachi, pschewjele ludzi abo pschewulku hamotność, dusche pokoj a dusche ból — potajkim wschitko a pať wschitko, schtož žiwjenje žónsteje je a wobhaha, prawje žiwe a kať jo prawje naschonia, mjenujzj jenož tehdy, hdyž hu jo žiwe stajnje we žiwym swisku i Jesuřom a hěbi hwoje samolwjenja wěste: Jesuř Chryřtuř je hylność a trořcht žónsteje stajnje a wschu-džom. Tohodla bě na wustajeńzj nimo wscheho drugeho, schtož žiwjenje žónsteje a maczerje pjelni, tež wořebity rum pschihotowany: „hwojaty rum“. Czichi to rum a ham sažo: S pľachtami wudebjeny, se selenymi rostlinami wupňscheny a wořjedža kruzifixus, wobdaty wot hwočžkow; psched nim wotewrjena Biblija a psched tutej „křichž w kole“, nowe snamjo „Křeschczijanskeje žónsteje klužby“. Tuton rum chyn-sche poľasacž a je poľasať, schto sažoť a hdyž hem nadawě klužby, kotryž žónka, maczer ma sa hwojbu, sa lud. Bjes džiwa to, so bě tam tež hewať rjaneho a pěkneho a spomožne-ho doščž. Kať mohlo to na tutym sažoťku hinať hycž! Na pschitkad tam wuhlada blido sa paczerěske džěcžo a blido i hra-řkami, kajkež je macž hama šhotowi, — Bastelarbeit. — Dale, tam wuhlada wscho, schto njedželniža a džěcžo trjebatej, schtož je pschi khoroščžach trěbne atd. atd. — S jeny m hłowom: tu-ta wustajeńza njechwědcžesche jenož wo kluženju, bě hama klužba. — Tuž wschitke hromadže do „klužby!“

Město Bremen je mlodžinje, kotraž hiščcže njeje 18 lět stara, sakasaľo, wjeczor po 8 hodž. w korczmje, kosejowni a konditarni pschewnacž a na sjawnych rejach hycž, hdyž nje-řtaj staršchej abo řastupnižj tuteju hovu.

S Ruskeje. Tam drje wjazj „knuta“ njeķnježi, kať to prjedy pschezo řekasche, tam pať něť i řělbu a i teřakom ķnje-ža. Ale hacž runje to tať je a hacž runje tam i teřakom a i řělbu pschecžiwu křeschczijanstwu ķnježa, je tola tať, so hwo křeschczijanstwo jewi jako njeřschewinjomne tež w tutej Ruskej. Bože domy, kotrež hiščcže njeķnu sawřene a psche-twarjene a swotorhane, hu hwojate dny pschezo hiščcže psche-pjelnjene. Se 100 narodženyh džěcži pschijněķu pschezo hiščc-če 44 a wjaz i hwojatej křechženizj. Wjaz hacž poľożja se-mrěťnyh hwo po křeschczijansku khowa. — So to tať, ma wschěm druhim ludam wjele prajicž a doprajicž.

Do Serbow.

A schtož tu herbski móže,
Tón i nami wjeřel hwo:
To dže našch wosycžł lóže
A mas ma koleřto.

Tať je něhdy našch hlawny Handrij Sejleť Serbam na-piřať a řapiřať a je hwo hwojeje herbskeje, maczerneje řecže wjeřelil a je sa hwoj herbski lud řpěwať a piřať — haj: a pi ř a ľ.

Tohodla hěbi myřlimy, so by jeho tu podate hrončřto w jeny m ryncžku pscheměnjene něťkle žyľe po jeho myřli byľo:

A schtož tu herbski móže,
Tón pjera pschimaj hwo:

To dže našch wosycžł lóže
A mas ma koleřto.

Haj hnadž by Handrij Sejleť, widžo nusu nascheho piř-mowřtwa, widžo, so jich tu tola telko herbski móže a so tu tel-ko rad něřcho herbske czita a so hwo jich tu telko pjera njeřschima, czmjeľam a wořam lětacž a kaľacž dať kať něhdy, hdyž mjes druhim napiřa:

„Hlajcže nowa wěž hwo řtaľa,
Sstnjščcže! Chyřli řrosomicž:
Děnjosčž je řej muža wřaľa,
Chynsche tež hwo woženicž.“

Haj, hdy by hwo jich wjaz pjera pschimalo, hdy by hwo tať řnajmjeńřcha kóžda wořada sa to staraľa, so hwo wscho, schtož hwo wořebiteho a sa powřchitkowność řpomjatkowanja hódne-ho řtawa, tež do wořadniķa a njedželniķa „Pomhaj Bóh“ na-piřa, by tež tuton našch wosycžł lóže řchoť a mas měke nasche koleřto. Ale kať hwo řda, so w našchich herbskich wořadach nicžo „lóh“ njeje, řadny „hwojatk“ ale luty „pjatk“. A wono hwo řda, so wotemřewaja se starymi hwořnymi czitarjami — a hiščcže bóle — hwořni piřarjo, kofřiž maja hwoj herbski lud, hwoju wořadu lubo a jej klužba tež i tutej klužbu „wořadni-ķa“. Nasche kopjeńko je tuton křisow poľny cžař pschětraľo. Tuž pomhajmy jemu, so jeho wosycžł lóžto běži tež i tym, so do njeho piřamj — runje tať pať tež i tym, so jo hwořu czita-my hami a so hwo hovu řtaramy sa to, so druřj jo czitaja.

Na pucž.

Hlaj, mlodoščž je cžař wuřywa,
A cžař ma wotdžěleny!
Schtož tuton cžař řej njeľada,
Tón budže řahańbjeny.
Tuž, džěcžo, wuřu a wuřywa
A dalřchich cžařow nječřakaj,
Sso hewať wěřcže řajesč. S. Sejleť.

Wistowanje:

Sa Quasimodo: S. w B. — Sa Miř. Dom. K. w K. —
Sa Jubilate: K. . . cz w B.

Poručamy našim čitarjam scěhowace

nabožne knihi

M. Domaška: Póřtna harfa	0.25
O Mróžak: Naša najswječiša křescijanska wěra	1.25
Nyřpory za póřtny čas	0.05
J. Křizán: Čichi pjatk	0.05
A. Sykora: Wudowa Linatowa, abo hubjene wopismo	0.10
A. Sykora: Kwěťki z misijonskej zahrodki	0.10
A. Sykora: Evangelska cyrkej pod křizom	0.10
A. Sykora: Třoje zornjatka za bohate plody	0.10
A. Sykora: Dr. Marćin Luther	0.05
Tři ķerľuše	0.10
Prěnje rozwučowanje wot Boha za te lube mólķe	0.05
H. Imiš: Tři předowanja	0.05
H. Imiš: Dopomņeńki ze swjedženja znutřkowneho misijonřtwa	0.05

Móža so skazať pola wosadneho ķnjeza řararja abo

w Serbskej kniharņi w Budyřinje

Samostolny redaktor řarať Wyręacž w Nořacžkach (Mofřiř b. Weisřenberg). Čiřřchč a naklad „Serbske Nowiny“ w Budyřinje. — Wuhlada kóždu hobotu a pľacři řchřwórcžlěťnje 1 0